

PAULINA GEORGESCU

FEMEIA DIN OGLINDĂ
ERAM EU

roman

CÎȘMIGIU
books

FEMEIA DIN OGLINDĂ ERAM EU

***

Ce-au trecut anii!... Unii cu iuțea clipei, alții... atât de lent... încât părea că trag după ei o întreagă epocă... Șaizeci și șapte de ani! Până aproape de cincizeci, mai precis la patruzeci și opt de ani m-am simțit o norocoasă... Și eram o norocoasă... Apoi, s-a produs ruptura, clicul care m-a scos de pe traiectoria vieții... și m-a aruncat în întuneric. Fără lumină... ca ochiul și sufletul să mai vadă... Fără busolă... ca mintea și gândul să-și croiască o altă direcție mai potrivnică... Fără omul care mă cocoșase pe un pedestal... și mă lăsase acolo... Cu teamă de cădere, de întuneric... și fără nicio direcție... Nu eram decât o plantă agățătoare, rahitică... a cărei paloare era vizibilă... Grele sunt năvoadele timpului. Grole și imprevizibile. Cine își închipuia vreodată că femeia aceea slăbuță... și dependentă de cineva va reuși să supraviețuiască și să se ridice prin întuneric... De la baza statuii, încet, încet, mi-am luat zborul... În numele zeiței Artemis m-am ridicat în Olimp...

Urmele timpului sunt adânci, foarte adânci, pe fața mea, pe inima mea... Încerc acum să reconstitui bucăți, fragmente ale unei vieți care a fost strălucire... Și apoi au devenit humă întunecată...

Nu știi cum să continui această poveste... Nu știi de unde... Ceea ce știi însă este că voi retrăi fiecare secundă... Și fiecare secundă trăită mă va străpunge la maxim... Îmi va răscoli vechile răni... îmi va activa noi dureri...

O poveste care a început cu atâta frumusețe și pasiune... Și s-a sfârșit brusc. Dureros de brusc... Sau poate într-un fel am fost pregătită... Am trăit o iubire ca în cărțile de basm... și am pierdut-o ca în tragediile grecești... Am fost o zeiță pentru el... și el a fost un zeu pentru mine... Dar zeii nu sunt nemuritori... și nici iubirea lor nu este veșnică... El a murit... și eu am rămas cu sufletul gol... Am încercat să mă agăț de amintiri... de fotografii, de obiecte care îmi aminteau de el... Dar nimic nu putea să-mi umple golul din mine... Nici măcar scrisul... fusese pasiunea mea de când eram copil... Nu aveam inspirație, nu aveam cuvinte, nu aveam nimic de spus... Eram o umbră printre oameni... o fantomă printre vii... Până când am întâlnit-o pe ea... femeia din oglindă, o zeiță a închipuirii mele... Zeița Artemis, zeița vânătorii și a lunii... Ea mi-a arătat o altă față a vieții... o față plină de curaj, de libertate, de aventură... Ea mi-a dat puterea să mă ridic din întuneric... și să-mi reiau zborul spre lumină...

***

Îmi apare în minte un clișeu... scurt, dar suficient pentru a-mi da drumul la lacrimi... Un buton declanșează automat în memorie și în inimă amintiri

stocate într-un folder secret... Vor să țâșnească afară... să fie retrăite din nou... Iubirea poate să fie retrăită identic?

Acolo... în timp... el este bolnav... Dar nu boala care avea să-i termine drumul... A făcut un efort fizic... Și are pleura dezlipită... Urmează să plece a doua zi la spital... în București... Are trimitere de la medic... Și totuși... apartamentul este vraiste... după zugrăvit. L-a lăsat neterminat, sănătatea nu i-a permis... Și mai are de dat cu var... doar puțin... un hol mic... și pătrat... holul de la intrare...

Dintr-odată gândurile i se schimbă... Înainte de plecare, vrea să facem ordine în casă. Vrea să lase totul curat și frumos. Vrea să lase o urmă a lui în fiecare colț... Se urcă pe masă... ia bidineaua... Sudoarea îi curge pe față. Nu se oprește. Eu îl rog să coboare de-acolo... *Voi face curat când va fi timp*, îi spun... Trebuie să se odihnească acum. Să nu mai facă efort. Nu m-ascultă... *Vreau să termin*, îmi spune... *Ai altele de făcut... Ai alte griji... copiii...* Se ambiționează... bidineaua se mișcă greu... tot mai greu... În sfârșit, termină! Eu am început deja să frec linoleumul dintr-o cameră... El îmi este alături... Ia grosul molozului... Eu șlefuiesc ultimele pete, așez covoarele, pun perdelele... Oare de ce se grăbește? De ce să fie ordine în casă? Doar nu va veni sfârșitul... Se va face bine! Știu în ce constă operația... intervenția.. Îi vor băga un furtun... și-i vor lipi pleura... O vor așeza unde trebuie... medicii știu... Numai că acum are febră... Și transpiră enorm. Apoi, eu îi fac o frecție... El ia antibioticele prescrise... și alte medicamente... Le ia... și

adoarme... Au fost și copiii acasă în ziua aceea. I-a adus tatăl meu... de la țară... I-a adus în Drăgaică... să vadă caruselul... și pe el. Plângea tatăl meu... Plângea. Nu voia ca ginerele lui... se gândea că e bine să-și vadă copiii... înainte...

Înainte de ce? mă întrebam.. Nu gândeam la nimic rău... Medicii știu. Sunt deștepți. Am încredere...

***

Mă simt copleșită de emoții... Lacrimile îmi curg pe obraji... Le șterg cu mâneca puloverului. Aș vrea să le opresc, dar nu pot... Prin ceața amintirilor se ivește chipul lui, ca o rază de soare... Cât de mult mă iubea! Până la a-și da viața pentru mine mă iubea... Nu voia să sufăr...

Mă întorc acolo din nou... Trebuie să-mi aduc aminte și de asta... Trebuie. Și eu l-am iubit la fel de mult... la fel de mult...

Caut prin perdelele timpului... Le dau la o parte încet... Nu vreau să deschid brusc o fereastră... Mi-e teamă de suflet... Sunt sentimente îngropate de tăcere. Nu le-am spus... Am lăsat cuvintele să se piardă în ele. Sunt amintiri înghesuite într-o cutie... Le țin acolo nici eu nu știu pentru ce...

În weekend, adică duminică, plec spre spital. Sâmbăta lucrez patru ore... Ajung în București. La spitalul unde cred eu că este el internat. Nimeni nu știe nimic... Niciun bolnav cu acest nume... Apoi, un medic

își amintește... da, a fost transferat la cererea fratelui. A ales un alt spital.

Mi se face frică... De ce nu m-a sunat cumnatul? Mi-a promis că are grijă de el... Nu am telefon mobil, dar am telefon fix... Și el nu mi-a dat niciun semn... Reușesc să-l contactez... cu o monedă... de la cabina publică... Îmi confirmă că l-a transferat... *De ce ai făcut asta?* l-am întrebat. *Era prea grav? Era mai bine așa,* mi-a răspuns...

Nu am niciun mijloc de transport. În ziua aceasta nu circulă nimic pe traseul respectiv... Poate Dumnezeu îmi trimite încercări... Drumul spre Golgota nu trebuie să fie ușor... Pornesc pe jos... de la o stație la alta... și plâng. Sunt tânără, dar tălpile încep să mă usture... Merg pe linia tramvaiului... unde duce ea, voi ajunge și eu... Voi găsi și spitalul acela... numai să nu se înnopteze... cum mă voi descurca să pătrund dacă va fi întuneric? Îmi vine o altă idee... Îl rog pe cumnat, *doctorul* îl numim, să meargă la spital să m-aștepte... *Sunt aproape,* îmi spun, *merg pe jos... Cum mergi pe jos? Păi nu e niciun autobuz, niciun tramvai...*

În cele din urmă, am noroc. Găsesc, la nu știu câți kilometri distanță, un alt tramvai... care mă duce acolo...

***

Am ajuns foarte târziu... și el era supărat. Nu voia să-l văd cu aparatele acelea, cu tuburi... Nu voia să mă îngrozească... *Cum să mă îngrozești?* i-am răspuns. *Mă îngrozește mai mult să nu știu nimic despre tine...*

El ținea morțiș să mă protejeze. Să nu-mi cauzeze durere. Eram un copil... mare. Și mă iubea... Doamne, ce iubire nebună!

Scriu în acest jurnal ca o formă de terapie. Scriu despre omul care m-a iubit până la sacrificiu... Scriu despre cel care mi-a fost soț, iubit și prieten. O modalitate de a mă elibera de trecut. Și de a-i aduce un omagiu. Mă privesc în oglindă cu sinceritate și curaj... cu recunoștință și speranță. Scriu despre o poveste de iubire, sacrificiu, vindecare... și de ce nu... renaștere... Oare o astfel de iubire poți să o uiți? Oare o astfel de iubire poți s-o regăsești? Nu cred că e vorba de uitare... Nu cred că e vorba de regăsire... Cred, mai degrabă, că ea este o prelungire... Cred, mai degrabă, că ea este o transformare. Când îți pierzi jumătatea începi să te redescoperi... Și undeva, cândva... sub alt nume... o altă jumătate revine...

Scriu nu numai despre omul care m-a iubit... și pe care l-am pierdut... Care mi-a lăsat un gol în suflet... Scriu și despre femeia din oglindă pe care am descoperit-o târziu... foarte târziu... după unsprezece ani de la dispariția lui... Despre femeia care m-a inspirat să trăiesc mai intens... despre zeița din oglindă... căreia i-am dat numele zeiței Artemis...

Scriu o poveste despre dragoste, pierdere și regăsire. Nu este doar confesiunea unei femei care a trăit o iubire profundă și dureroasă... ci și o explorare a identității mele ascunse. Femeia din oglindă este cea care m-a ajutat să înfrunt greutățile vieții, să-mi găsesc

forța interioară și să-mi asum rolul de creatoare. Ea este zeița din oglindă, simbolul feminității și al artei, căreia i-am spus Artemis, după zeița greacă a vânătorii și a naturii. Spun toate acestea cu riscul de mă repeta și de a părea obsesivă... Da, femeia aceea m-a ridicat... m-a scos din întuneric, mergând mai departe!...

***

Încă mai pot să mă întorc în timp... fără durere. Nu a sosit clipa... Nimic nu prevestește tragedia prin care vom trece... Îl văd pe bărbatul meu... omul căruia fetele mele îi spun „tătuțe”, „tătuțu”... Omul de care ele se agață fericite când vine de la serviciu... Îl țin de pantaloni și-i sar în brațe... Îl trag de mustață... Omul care le apropie ușor înspre el să le pieptene... „Vino încoace... ariciule”... așa îi șoptește celei mici... Are părul răzvrătit în toate direcțiile, de aceea... Merge la toate serbările lor... Mergem amândoi... ținându-ne de mână... Facem cu schimbul... Într-o sală e una... în cealaltă e a doua... Alergăm dintr-o sală în alta... Nu vrem să ratăm momentul când spun poeziile... Uff! Cea mică nu a vrut să-i spună Moșului nici poezia, nici numele... Buzele îi erau legate cu sfoară... sau un lacăt stătea agățat peste ele...

Doamne, și ce viață frumoasă aveam! Dacă omul ar ști dinainte ce-l așteaptă!? Lupta cu vremurile, cu greutățile sunt minore... pe lângă lupta cu viața...

Apoi, alt clișeu... Suntem la țară... Eu sunt în odaie... în interior... Îi aud glasul afară... Țipă la cineva...

Închide ușa! îi poruncește. Să nu mă vadă! Nu-i spune ce s-a întâmplat! Eu stau nemișcată. Încerc să ies. Cineva nu mă lasă... *Nu! Nu! Stai acolo! De ce să rămân?* mă întreb... El este dincolo... undeva... ceva se petrece... Până la urmă deschid ușa și ies... Deasupra unui lighean... sânge! Curge sângele... Mâna lui... Mie mi se taie răsuflarea. Mă cuprinde o amețală... ... *Îmi vine să leșin...* Mi se întunecă privirea... Nu vreau să mai văd sânge... Cu glasul slab, el îmi șoptește... *Ți-am spus să nu vii... De ce ai plecat de acolo?* Apoi, fuge împreună cu cineva... pleacă cu mașina...

Se întorc... El are un deget cusut. *Își tăiasse vârful degetului când scurta lemnele...* Montase un motor electric... Credea că a inventat ceva nou... N-o să-l mai las niciodată să-l folosească... *Blestemată mașină!* Acum zâmbește. *Îmi spune să nu mă îngrijorez...* A trecut. *Îmi trece și mie...*

Degetul... degetul acela cusut nu l-am putut privi niciodată... *Mi-ar fi adus aminte de sângele care umplea vasul... ca la un animal sacrificat...*

Revăd în timp un Crăciun și un Revelion... Ambele, comuniste... Copiii sunt mici, i-am dus la bunici în vacanță. În ziua de 25 decembrie dacă ni s-ar da liber... Am putea merge și noi... am primi carne... Dar Crăciunul pentru „tovarășii” de la partid nu există... În schimb, avem fasole... și fierbem... Ne salvează de multe ori... Dacă nu s-ar descurca mama cu C.A.P.-ul, nu am avea-o nici pe aceasta... O pune în șorț dedesubt într-un buzunar mare sau o bagă în sân, așa o ascunde... Uneori

îi controlează, alteori se prefac că nu văd... „Ce te-ai îngrășat, Floareo!” Mama tace, aprobă încet, nu vrea să-i stârmească interesul celui care stă acolo drept paznic...

Noi ne bucurăm că avem părinții la țară... Deocamdată ne bucurăm... Mai târziu vom plânge... Părinții noștri, țărani, nu vor avea pâine... La oraș, mor de foame... Pâinea se dă pe cartelă... și ei nu au dreptul s-o cumpere. Ei, asudătorii din greu ai pământului... mănâncă pâine neagră, luată pe bonuri de la brutăria din sat... Pâine care după o zi devine tare ca piatra... O înmoaie deasupra ceaunului la baie de abur...

Am spus că vine Crăciunul. Și noi, în loc de sarmale, avem fasole. Nu ne plângem. Suntem fericiți... Până la Revelion mai este puțin... Vom avea carne... Vom avea. Între timp zăpada pune stăpânire pe șosele... chiar nu putem să plecăm... Și totuși, cum o fi ajuns tata la ușă? Cu ce-o fi venit? Vreun tractor poate... Are o geantă plină cu slănină, carne, cârnați, oase pentru ciorbă... Cum o fi cărat ditamai bagajul până la etajul patru?... Ne dau lacrimile... Ne este milă de țăranul acesta cu mâinile aspre, dar cu inimă mare... Nu este suficient că ne crește copiii, le dă de mâncare... acum mai aduce și nouă... Ne-o cară la ușă... Oare vom reuși să facem vreodată și noi pentru copiii noștri ceea ce a făcut el?...

Peste timp, după ce dispar amândoi, tata și... el, încerc să fac eu tot ce pot, singură, pentru copii, pentru nepoți... Nu am porc la țară... dar carne le dau... cumpăr... să primească și ei... așa cum am primit eu de la tata...

***

O umbră nevăzută apasă pe pedală... Timpul se derulează rapid...

Am trecut și peste revoluție. Avem democrație acum... Și libertate... Atât de liberi încât nu știm ce să facem cu ea... Copiii sunt la facultate. Am rămas amândoi... El își caută o preocupare... învață să gătească... Uneori i-aș spune că nu-mi place gustul ciorbei... M-am învățat cu mâncărurile mele... Tac. E mai bine... Să fiu diplomată, ajută...

La el nu mai merge serviciul. Și s-ar putea să rămână acasă... În schimb, eu am de muncă enorm... Vom ieși noi din asta... Nu mai e mult și termină școala... copiii... Vom avea timp... Pentru ce să avem timp? Nu ne întrebăm niciodată dacă tot amânând, vom avea timp pentru noi...

Timpul... acest hoț nemilos... care ne fură speranțe și visuri... Permanent ne provoacă... Dacă l-am putea controla sau opri... ne-am îndeplini scopurile... ne-am reinventa pe noi înșine... de nenumărate ori... din nou... și din nou...

Dacă aș fi știut ce avea să-mi ofere timpul cât de curând... aș fi alergat înaintea lui... m-aș fi trântit la pământ... și i-aș fi pus piedică... Să nu îndrăznească să treacă... Să rămână acolo blocat... într-una din zilele acelea... strălucitoare... Viața mea și a lui să fi rămas în aceeași zi, o zi repetată... Să ne trezim dimineața, fără amintiri, să o luăm mereu de la capăt...

Și totuși, copiii... Copiii să nu facă parte din ecuația noastră... Ei încă mai au de parcurs... au de mers până la vărsare. Să-și ducă cursul spre destinație, asemenea râului. Și să se bucure de călătoria lor... Viața este ca un râu care își schimbă uneori cursul, dar nu își pierde niciodată esența...

***

Au mai trecut câteva luni... Copiii au terminat facultatea... Și-au luat viața în piept... Acum ar trebui să avem timp pentru noi... Să vizităm multe locuri...

Arșița verii dogorește asfaltul... A trecut de amiază, dar eu caut răcoarea... O bucată de umbră măcar... a unui pom rătăcit... O iau printre blocuri... Locul de muncă îmi este aproape. Merg încet... Nu am de ce să mă grăbesc... Este singura ocazie să observ natura... și să inspir aer. Uff, aerul acesta îmbâcsit, poluat de la mașini, de la praf... și de la gunoaie aruncate pe geam... Lume fără rușine... hârtii, pungii, tampoane... Mă răzgândesc... Și vreau să ajung repede, să intru în casă... să închid ușa... Să stau acolo pitiță cu draperiile trase...

Mai am 20 de metri până să dau colțul blocului... Deodată îl văd... El apare în dreptul ferestrei... Îmi face cu mâna... M-așteaptă... Îimm! Intru pe hol. Miroase atât de frumos! Mămăliga și peștele prăjit sunt pe masă...

– De ce mi-ai făcut cu mâna? l-am întrebat... Veneam acasă...

– Credeam că tragi de timp...

M-am obișnuit să-mi facă mâncare. Am dat la pace... L-am rugat doar ca anumite mâncăruri să mă lase pe mine... să le potrivesc la sfârșit...

Acum este timp... Ieșim în oraș... Colindăm străzile... privim casele, curțile oamenilor... Zona de lângă blocurile noastre a rămas nedemolată... A venit Revoluția... Este tentant să ai casa și curtea ta... Ai libertate... Poate într-o zi vom găsi o căsuță... să fie a noastră... Să renunțăm la apartament. Viață la bloc, depindem de toți... Unii sunt gălăgioși, alții tăcuți, așteptând în cutia lor de chibrit... facturi... fără nicio apropiere umană...

Uneori mergem la film, la spectacole... Și înainte mergeam... pe rând... stăteam cu copiii acasă, în schimburi, sau îi căram după noi... „Ce zice, tătuțe? întrebau...” Iar el le răspundea... le povestea filmul prin ochii lor de copii...

La serviciu nu mai mergeau treburile ca înainte... Începuse restructurarea prin fabrici. Și-a făcut dosar de pensie pentru boală. Era fericit. În ziua aceea când i s-au dat avizele, radia... Credea că i-a păcălit... Nu. Nu-i păcălise... Inima lui nu bătea cum trebuie... Era un zgomot ciudat... Și el se bucura. Avea pensie, se gândea că are de-acum și el niște bani, să aducă o pâine. Nu ne-am gândit o secundă... Am zis că a fost norocos... Au ținut medicii cu el... Ce mi-aș fi dorit să fi stat acasă... fără serviciu... dar să nu se audă acel suflu! Pesemne că mușchiul inimii suferea... și trâmbița boala care avea să se declanșeze peste un an...